

Thomas Jacobsen
fra Fredrikstad

Fra himmel til helvete. Og tilbake igjen.

- Jeg har vært heldig. Jeg får drive med noe som jeg elsker å holde på med. Og strengt tatt finnes det ingen hindringer selv om jeg sitter i rullestol. En av kameratene mine bor i femte etasje. Ikke noe problem. Det tar bare litt tid.

Thomas Jacobsen smiler. Det er noe han gjør ofte. Gjerne sammen med lagkameratene på det norske landslaget i kjelkehockey, som han debuterte for i oktober. Mot Italia. Tidligere spilte han innebandy for Fredrikstad Innebandyklubb. Helt til ulykken var ute og han ble lam fra navlen og ned.

- Ja, her sitter kommentarene, og latteren, løst. Det var en ganske tøff omgangstone i Fredrikstad også. Men på kjelkehockeylandslaget er det nok hakket hvassere. Her fleipes det med absolutt alt. Og vi tåler det, alle sammen. Det var en av de tingene som plaget meg mest etter ulykken. At jeg ikke skulle få oppleve samholdet mer. Lagfølelsen. Garderobepreiket. Der tok jeg grundig feil. Heldigvis.

Etter ulykken i 2008 tilbrakte Thomas 8 måneder på Sunnaas. Her fikk han hjelp både av leger, fysioterapeuter og psykologer. Den tidligere snekkeren og landslags spilleren i innebandy hadde begynt jobben med å omstille seg til et nytt liv.

- Klart det var tøft. Men jeg gravde meg ikke ned. Og jeg hadde mange flotte folk rundt meg. Dagene gikk. Så traff jeg Rolf Einar Pedersen. Han spilte på det norske kjelkehockeylandslaget. Han oppmuntret meg til å starte en ny "karriere". Jeg følte meg ikke akkurat klar for noe sånt. Men vi utvekslet mailadresser og mobilnumre. Og dagen etter ringte han. Og dagen etter det. Så sendte han mail. Han ga seg bare ikke. Det er jeg ganske glad for i dag. Takk, Rolf Einar!

Thomas møtte landslagsgutta i kjelkehockey første gang på Toppidrettssenteret. Og han ble slengt rett ut på glattisen. Eller asfalten, for å si det slik.

- Det var beinhardt. Jeg får blodsmak i munnen bare jeg tenker på det. Måtte pigge 15 kilometer på tid. Klarte det på 1,20. Egentlig ganske bra, syntes jeg. Men et hav bak de beste. Det hører imidlertid med til historien at mens de stilte med de lekke kjelkene, fikk jeg den haugen. Ja, ja, men sånn er det å være fersking.

Thomas Jacobsen smiler. Igjen. Han har mye å glede seg over. Og mye å glede seg til. Om kort tid er det Paralympics i Vancouver. Og det er vel ingen grunn til å legge skjul på at han håper på en plass på Norges kjelkehockeylag.

- Selvfølgelig gjør jeg det. Men det er ikke verdens undergang hvis det ikke skjer. Da er det bare å kjempe på. Jeg har ganske god trening i det.

Thomas har et og annet godt råd til folk som havner i en lignende situasjon som ham.

- Det gjelder å ikke synes synd på seg selv. For lenge. Selvfølgelig får man en reaksjon. Men på et eller annet tidspunkt må du bare erkjenne at premissene har endret seg. At det som har skjedd har skjedd. Og ta det derfra. Det er mulig å nå ganske langt.

Gå inn på www.idrett.no, så får du vite mer.

Grenser? Hvilke grenser?

Samarbeidspartnere Team Paralympics:

